

Att finna sina bilder

Välkomna i Herrens namn. Jag kommer med välsignelser, mina kära vänner. Välsignad är denna stund.

Den materiella världen visar ständigt upp hinder för er som gör att ni inte ser världen som den verkligen är. Dessa hinder inbegriper tid, rum och rörelse. Tid, rum och rörelse är helt annorlunda i den andliga världen än i er manifestationsvärld. Ni har bestämda tidsperioder och oföränderliga, objektiva mått. Ett år är ett år; en månad, en vecka, en dag, en timme existerar oberoende av personliga inställningar. Samma sak gäller för avstånd. Ni har också angivna riktningar – höger, vänster, upp och ner. I andevärlden är det inte så.

Jag har ett gott skäl att nämna dessa uppfattningar om tid och mått i kväll. Forskare har anat och upptäckt en del av den här sanningen genom kärnfysiken och genom att utforska den yttre rymden. I en inte alltför avlägsen framtid kommer utforskandet av den yttre rymden att vara lika allmänt accepterat som flygresor är idag. När piloter sitter i ett vanligt flygplan behöver de inte instrument som indikerar om de stiger uppåt eller nedåt. När upptäcktsresanden till slut flyger genom yttre rymden blir det inte så, och ni kommer alla att se sanningen i det jag säger er. När man lämnar jordens gravitationsfält kommer man inte att kunna avgöra om man är på väg upp eller ner. När planet stiger kommer man att vara under intrycket att det är nedstigande, och omvänt. Detta är av stor betydelse, mina vänner. För även om ni fortfarande lever i manifestationens värld, närmar ni er andens lagar när ni utforskar den yttre rymden med tekniska medel. Dessa fenomen bör öppna ögon hos en tänkande person.

Jag har talat mycket om nödvändigheten av att utforska din själ, och särskilt i det senaste föredraget diskuterade jag de inre bilderna, de felaktiga intrycken och slutsatserna som en människa formar under flera livstider. Jag talade om vikten av att upptäcka dessa bilder. Detta är det enda sättet som ni kan förstå er själva och allting som har hänt och kommer att fortsätta hända tills bilderna löses upp.

Som i yttre rymden, så även i din egen utveckling: Endast genom att gå ner, kan du gå upp. Endast genom att utforska djupen, de djupaste områdena i ditt omedvetna sinne, kan du utvecklas andligt och stiga upp i sann bemärkelse. Temporärt ser det ut som en tillbakagång. Depressioner är nästan

oundvikliga, temporärt, i sökandet efter vad och vem du verkligen är. Men, mina vänner, tänk på analogin mellan att utforska rymden och att utforska dig själv, vilken snart kommer att bekräftas av den mänskliga vetenskapen. Man behöver stiga ner i sitt omedvetna för att nå befrielsen och klarheten i den absoluta sanningen, så långt den kan upplevas medan man fortfarande befinner sig i kroppen.

Jag lovade er att jag skulle fortsätta diskussionen om att finna sina bilder i kväll. Vissa fakta är viktiga för att ta sig an ett träget sökande. Vad jag säger här kommer inte att betyda så mycket för dem som fortfarande känner sig tveksamma till att ge sig in på denna väg och som enbart lyssnar på dessa ord. De får kanske lite mer förståelse för principerna för arbetet på denna väg. Dessa glimtar kan så småningom öppna dörren till det aktiva, personliga utforskandet som är så nödvändigt för den fullständiga reningen, för att frivilligt kliva över tröskeln från mörkret till ljuset. Jag ber de av er som ännu inte har börjat, men som är villiga, att be en av personerna i den inre gruppen att arbeta med dig, för det kan inte göras på egen hand. Arrangemang kommer att göras, vägledning skall komma. Alla som verkligen är angelägna om att växa andligt kommer att hitta hjälp, detta kan ni vara säkra på.

Mina kära vänner, innan man börjar söka efter sina bilder, behöver man känna till flera viktiga fakta. Det första är att inte närma dig ditt omedvetna med en moraliserande inställning. Det omedvetna tycker inte om det och kommer att göra motstånd. Det kommer att kämpa emot dig och göra det desto svårare för ditt villiga medvetande att komma överens med det. I er utveckling hittills, har ni insett vikten av rening och självkänedom. Ni har alla börjat tänka på era felaktigheter, era tillkortakommanden och era svagheter. Samma sak gäller för alla nivåer av ert väsen.

När jag säger ”alla nivåer av ert väsen”, menar jag att det finns flera lager, inte endast ett medvetet och ett omedvetet lager. Det finns i själva verket flera grader av medvetande och varande vad gäller varje tänkbar inställning, vad gäller era brister och svagheter, liksom era kvaliteter och styrkor. I sin slutliga analys existerar det felaktiga inre intrycket som en fast form som styr alla händelser i ditt liv. Det består även av de brister som du medvetet kan känna till ganska väl. Du kanske dock inte inser att samma svagheter finns på en separat nivå. Om du närmar dig sökandet med en självmoraliserande inställning, kommer du alltså att få svårigheter. Det är därför som jag har gett er rådet att börja på ett annat sätt.

Det bästa sättet att börja är att tänka över dina smärtor, konflikter och problem. Betrakta dina felaktiga inre inställningar som okunnighet och misstag. Det är i själva verket vad alla brister egentligen är! Tänk över dina egenheter, dina fördomar, dina fasta känslor på vissa områden i livet. Tänk över hur du reagerar känslomässigt på vissa saker och när och på vilket sätt dessa

reaktioner upprepar sig genom hela ditt liv. Se över besvikelserna som till synes inte har något att göra med dina handlingar och reaktioner. Efteråt, när du känner igen ett mönster, kommer du att kunna se sambandet med en inre inställning som hittills kan ha undgått ditt medvetande. Först efter att du har fått en viss förståelse för dina inre reaktioner och deras samband med yttre händelser, kommer du att se att dessa reaktioner i själva verket inte utgör något mindre än en brist, eller flera brister som finns på en djupare nivå, helt bortsett från din yttre personlighet.

När du väl förstår att dina inre reaktioner kommer från en felaktig inställning, finns det två möjligheter. Båda representerar ett hinder som bäst avlägsnas genom att bli medveten om det. Den ena möjligheten är att du upptäcker samma brister som du redan har identifierat på en ytlig yttre nivå. Du kan till och med ha övervunnit vissa av dessa brister i någon mån. Du blir desto mer chockad över att upptäcka samma tendenser igen. Du reagerar antingen genom att säga att du redan kände till att du hade den här bristen och hindrar därigenom dig själv från att inse att du har stött på någonting helt nytt, även om du är medveten om dess yttre förekomst. Men det är nödvändigt att närma sig den här bristen som något nytt, trots kännedomen om dess yttre förekomst. Om du inte närmar sig den på detta sätt, kan du inte uppleva och känna på nytt de ursprungliga känslorna som ledde dig till att forma inställningen i första hand, och utan att uppleva dem igen kan du inte få den nödvändiga förståelsen. När ni stöter på kända reaktioner eller brister i era inre bilder, akta er för inställningen att ni redan känner till dem. Ni kanske redan känner till dem, men de existerar fortfarande på en annan nivå och man måste närma sig dem med ett lika öppet sinne som man skulle ha gjort om man stötte på dem för första gången. Kom ihåg detta, mina vänner.

Den andra möjligheten är att du stöter på tendenser som är helt motsatta det jag som du medvetet känner till. Detta kan återigen utgöra ett hinder eftersom du kan bli frestad att säga: ”Åh, men så kan det inte vara. Jag har inte den här bristen. Faktum är att precis motsatsen är en av mina viktigaste dygder.”

Låt oss ta några exempel för att göra detta lite tydligare. Tänk på de människor som har en stark ansvarskänsla i sina liv. Deras familjer och kontakter i arbetslivet vet att de är fullt ansvariga. Men när de försöker förstå sina liv och sig själva och börjar leta efter sina bilder, kan de vara chockade över att upptäcka att de på vissa sätt är oansvariga. Förbryllelsen som uppstår kan leda till att sådana människor avvisar de nya upptäckterna som felaktiga då de motsäger en annan del av deras väsen. I sin förvirring kan de snabbt täcka över igen vad de just var på väg att ta fram ur det fördolda.

Eller låt oss ta människor som är kända för att ha en hel del mod. Genom att avtäckta vissa känslomässiga reaktioner, tendenser och inre betingelser, står de ansikte mot ansikte med den fega

delen av sin personlighet. Den insikten kan komma som en chock. Människor säger då till sig själva att det inte kan vara så. De kan stödja sig på ett antal fall där de har visat sitt mod. Ändå är även deras upptäckt av vissa fega känslomässiga reaktioner giltig.

Det är alltså viktigt för er, mina vänner, att inse att i bildernas djupare lager kan ni upptäcka brister som ni inte äger utåt sett. Utåt sett har ni precis de motsatta reaktionerna, och verkligen så – inte bara som en mask. Ni tenderar alltid att tänka i termer av antingen/eller. Mänskligheten har vid det här laget lärt sig att det är fel att säga att en person är bra eller dålig. Så långt har ni kommit. Men behovet att utesluta ett antingen/eller-omdöme gäller även för varje enskild egenskap – bra eller dålig. Om ni har den här allmänna förståelsen, mina vänner, om ni präntar in den här vetskapen i ert sinne, blir det mycket lättare för er att nå målet. På detta sätt, när ni dyker in i de djupare områden av ert väsen, kommer ni att undanröja svårigheter som finns bara för att ni förbigår vissa fakta om själens liv.

Människor talar nuförtiden om djuppsykologi. Ert utforskande av er själva är precis det. Men för att vinna slaget, behöver ni också lära er djup bön, djup meditation och djupt tänkande, mina vänner. I början är er bön eller meditation ett intellektuellt förehavande, men när ni når fram till upptäckterna på det inre jagets nivå behöver man gå djupare. Det finns sällsynta stunder när ni är fyllda av Gud och sanningens lagar. Sådana stunder kan inträffa långt innan man har upptäckt djupare nivåer av medvetandet. Den känslan kan inte forceras, den kan inte styras. Den är en nåd, mina vänner. Och den blir ett mer eller mindre varaktigt tillstånd när alla omedvetna falska saker är medvetandegjorda och man har renat sig från dem.

Vad jag menar med ”djup bön” eller ”djup meditation” eller ”djupt tänkande” är att du tar allting som du har upptäckt om dina dolda reaktioner – oavsett om det handlar om tendenser som du upptäcker upprepade gånger eller om du stöter på reaktioner som helt skiljer sig från dina kända, yttre reaktioner – och tänker igenom deras verkan på dig och andra. Jämför dem med de andliga lagarna så som du känner till dem. Tänk utifrån både den andliga och den praktiska synvinkeln. Arbeta med den nyfunna kunskapen genom att återuppleva känslorna som den framkallar. Tänk sedan igenom den igen så objektivt du kan. Be till Gud om fortsatt upplysning och styrka för att förändra de felaktiga reaktionerna. Växla helt enkelt tänkandet till en djupare nivå och tillämpa det på den kunskap som du har upptäckt.

Detta kanske inte är lätt för vissa av mina vänner att förstå, särskilt för dem som inte har börjat sökandet. Men jag är säker på att de flesta av mina vänner som har gått vidare i den här riktningen kommer att förstå vad jag menar. Det är en mycket subtil och viktig sak.

Lämna inte den nyfunna förståelsen därhän, för då kan du mycket väl glida tillbaka in i samma gamla mönster. Det är lätt att bedra sig och tro att bara för att man har upptäckt en viss viktig och betydande kunskap om sin själ, behövs det ingenting annat. Du kan äga den teoretiska kunskapen och fortfarande fortsätta med att reagera på samma gamla sätt. Det räcker inte att finna en inre förståelse av de dolda tendenserna och reaktionerna och lämna det vid det. Arbetet börjar först efter en sådan insikt. Och detta utgör den djupa meditationen, på den djupa känslomässiga nivån som ni har upptäckt. Om denna meditation försummas, kanske du behåller vad du har upptäckt, men det blir gradvis mer avlägset, endast en teoretisk kunskap i din hjärna, samtidigt som du under ytan fortsätter att reagera som tidigare. I detta fall har du inte lyckats integrera och förena de felande känslomässiga reaktionerna och felaktiga slutsatserna med din intellektuella kunskap.

Känslor är mer vanebundna än yttre tendenser; de är dessutom så svårfångade att trots dina ansträngningar, kan dina gamla mönster fortsätta som tidigare och undfly din uppmärksamhet. Ni är så vana vid att skyffla undan obekvämlig kunskap in i ert undermedvetna att man inte kan bli av med vanan över en natt. Att bryta vanan kräver en hel del träning, koncentration och ansträngning. Nya vanemönster behöver etableras tills du känner igen tecknen på de dolda tendenserna som behöver medvetandegöras. En speciell känslighet för dem behöver utvecklas – och detta tar naturligtvis tid.

Det är också möjligt att gå till den motsatta ytterligheten, som är precis lika skadlig som den gamla reaktionen och precis lika bunden av era bilder. Det kan ske antingen för att du omedvetet är otålig och hastigt vill rätta till dina själsliga tendenser med drastiska medel – vilket förstås inte är möjligt. Eller det kan ske för att du är arg på dig själv och agerar i en trotsig anda, gentemot dig själv liksom gentemot världen i stort. Denna reaktion är lika felaktig som det gamla etablerade mönstret. Den utgör endast ett annat förfaringssätt.

Var aktsamma för dessa två fallgropar, mina vänner. Det enda sättet att arbeta är med förståelsen som du har erhållit, där du lugnt, tålmodigt och stadigt accepterar din tillfälliga oförmåga att reagera annorlunda, i vetskap om att ett långsamt växande är den enda möjliga vägen. Ta den nyfunna kunskapen och betrakta den utifrån olika vinklar. Be och meditera på den här kunskapens djupare nivå, snarare än på den yttre nivån som ni tidigare har arbetat på. Vanor kan även ha etablerats i bön och meditation. De var användbara i den förra fasen i er utveckling, men nu måste ni gå över till ett djupare område.

En annan lika viktig sak som jag vill uppmärksamma er på är, märkligt nog, att allting som har samband med dessa förvrängda inre bilder, ger upphov till en intensiv känsla av skam, även när bilden handlar om något som inte är skamligt, objektivt sett. Det kanske inte finns något berättigande för skammen; du skulle inte känna att ett sådant beteende förtjänade skam om du

mötte det hos andra. När du väl har modet att ta fram dina känslor i ljuset, kommer du själv att se hur känslan av skam och förlägenheten helt försvinner. Men innan allting har tagits fram, medan du fortfarande kämpar med det, kommer du att känna skammen mycket starkt.

Du kan ha en brist som är oändligt mycket värre än det som du skäms över, men eftersom du upptäckte den för länge sen så har du vid det här laget accepterat den; du känner därför inte längre skam över den. Du kanske till och med kan diskutera den öppet med andra. En mycket mindre brist eller tendens som inte har något uppenbart samband med en brist eller en synd, får dig emellertid att känna stark skam så länge du inte har accepterat den. Låt oss säga att du upptäcker att du var starkt påverkad och beroende av en av dina föräldrar, något som i sig inte är något att skämmas över. Fram till nu bortsåg du från hur mycket och på vilket sätt du påverkades och hur beroende du fortfarande är av känslorna som ditt beroende har skapat. När du först stöter på den här insikten, ger den upphov till en stark förlägenhet.

Detta är en typisk bildreaktion, mina vänner. Och om du är inställd på att detta kommer att ske, gör du saker lättare för dig. Du kommer inte att vara under det känslomässiga, subjektiva intrycket av att du är ensam i att ha sådana känslor. För detta är vad du omedvetet tror när du känner så mycket skam. Du har skapat dig en separation med alla dina olämpliga försvar. Men om du inser att den här känslan av isolering är gemensam för alla, att den är ett symptom att förvänta sig, kommer du att kunna motverka den genom att inte ge den så mycket uppmärksamhet. Du kommer att befria dig från den separerande muren som omsluter dig i mörker, ensamhet, rädsla, skuld och falsk skam. Bara på detta sätt kan du utvecklas som en fri person och hålla huvudet högt, i stället för att styras av falska intryck och skam. Det behövs bara en stunds mod att gå igenom det som tycks vara så skamfyllt och möta dig själv som du är. Detta är det enda sättet att upptäcka din fantomvärld av rädsla och skam som inte har någon verklighet överhuvudtaget. Kom ihåg detta.

Mina kära vänner, ni ser alltså att när ni går inåt och nedåt, vinner ni en förståelse för skuggorna i er själ och kommer underfund med hur de uppstod. När du betraktar dina felaktiga känslomässiga slutsatser, kommer du att upptäcka att det enda sättet att stiga i anden i sanning är att bekämpa din skam och ditt motstånd av inbillad natur, med tålmodets, den sunda strävans och viljekraftens verktyg. Att tänka att man kan undvika denna synbarliga nedstigning och samtidigt uppnå ett andligt växande är fullständigt orealistiskt. Det är ett självbedrägeri och önsketänkande. Det går inte att undvika.

FRÅGA: Du sa att alla människor gavs samma mängd tid. Betyder det att tiden är något som skiljer sig åt för varje enskild själ?

SVAR: Vad jag menar är detta: Låt oss säga att du har en timma. En timma förblir en timme, oavsett hur den framstår för dig. Detta gäller oavsett om den är behaglig eller obehaglig. Du kan mäta den och objektivt sett är den fortfarande en timma. Ditt eget intryck, vad du tänker och känner under denna tid, är subjektivt och påverkar inte den objektiva timman som har passerat. I andevärlden är det precis det motsatta. Subjektiviteten validerar den andliga inställningen; varje mått eller något annat värde är subjektivt i anden. Blev det klarare?

KOMMENTAR: Ja, tack så mycket.

FRÅGA: Jag tycker att det är svårt att förstå meditation och bön på djupet. Om man redan har närmat sig ett problem, hur kan man närma sig det på en djupare nivå?

SVAR: Att nå samma gamla problem på en djupare nivå sker organiskt när du fortsätter att arbeta. Men när du väl har avtäckt ett nytt sätt att närma dig ett problem, behöver du tänka, meditera och be med de nya upptäckterna helt på nytt. Oavsett om du upptäcker samma tendenser som du redan var medveten om, eller delvis medveten om, eller om du upptäcker några helt nya reaktioner, behöver du närma dig dem med nyhetens anda, en ny utblick, så att du vibrerar med insiktens upplevelse. Och sedan behöver detta begrundas. Be om att införliva det nya materialet ordentligt. Be om att kunna integrera det med din personlighet, så att du blir rikt fasetterad. En ny upptäckt passar vanligtvis inte in i den mentala bilden du har av dig själv. Den gör sig bemärkt. För att göra de förvrängda känslorna hela och sunda, behöver man arbeta med sina upptäckter på det sätt som jag har förklarat i detta föredrag.

FRÅGA: Du ville i kväll prata om problemet med begär i motsats till avstående.

SVAR: Vid ett tidigare tillfälle sa jag att frihet från begär mycket lätt kan missförstås, särskilt om du råkar ha en bild som gör att du är rädd för att leva, rädd för att känna och rädd för att älska. Den yttre intellektuella kunskapen som kan förvärvas genom andliga läror kan ge stöd för just den bilden och kan användas för att rationalisera den skenbara lösningen av att dra sig tillbaka från livet, då det negativa omedvetna ständigt är alertt att använda sådana argument för att rättfärdiga sig självt och sin bild.

Med kunskapen som ni har fått sedan dess, förstår ni nu bättre varför jag då sa att man behöver närma sig frihet från begär aktsamt, annars gör det mer skada än nytta. Människor med denna slags bild är mycket rädda för att möta världen, sina känslor och de oundvikliga besvikelserna, så de drar sig tillbaka och använder frihet från begär som ett kamouflage som passar in i deras bild. Detta är ett mycket vanligt fenomen. Bara de som inte har någon sådan rädsla kan förstå den sanna innebörden av frihet från begär och avstående.

Varhelst en rädsla för livet är inbäddad i en bild – och många människor har det i viss utsträckning – kan en genuin frihet från begär endast uppnås genom att man möter rädslan för livet och kärleken. Att riskera att bli sårad och bära rädslan för att dina begär inte kommer att uppfyllas, i stället för att på ett ansträngt sätt försöka avhålla sig från att gå igenom detta nödvändiga utvecklingsstadium, är viktigt.

Först efter att ha frivilligt ha smakat på smärtan förbunden med begäret, kan begäret lämnas. Man kan inte göra det genom att gå runt det, mina kära vänner. Du kan inte forcera dig till ett tillstånd ”fritt från begär” som du ännu inte har uppnått; detta skulle innebära att ljuga och till och med att fuska. Så länge du fortfarande har begär, behöver du bekräfta dem och gå igenom dem för att ärligt växa ur dem. Gradvis, i det organiska växandet som den andliga utvecklingen alltid är, blir smärtorna mindre, inte för att du är rädd för och undviker dem, utan för att du är villig att möta dem. Detta är det enda sättet som avstående och frihet från begär kan erhållas utan misstag och självbedrägeri. Och endast du, den enskilde, kan vara domare över hur användbart det är att meditera över frihet från begär för närvarande.

Endast om och när du är helt orädd för smärtor och besvikelser är tiden mogen, mina kära vänner, och inte förr! Om du har tvingat dig in i ett resignerat tillstånd så har du valt det med det omedvetna motivet att vilja fly från det du är rädd för. Detta är det enda giltiga förfarandet: att acceptera att du fortfarande har begär och att acceptera deras pris. På grund av acceptansen kommer dina begär att skilja sig från begären hos människor som inte har någon andlig strävan. Dessa människor kommer att låta egenviljan driva dem framåt. Styrda av sina begär kommer de att göra uppror mot allt och alla som står i vägen för att få sina begär tillfredsställda.

Men ni som går på den här vägen kan utvärdera dessa strömmar, betrakta dem på avstånd och medvetet kontrollera dem, vare sig ohämmat ge utlopp för dem eller förtränga dem. Om du lyssnar inom dig och tolkar dina känslor, kommer du att kunna se var din egenvilja, ditt högmod och ditt ego gör anspråk på en tillfredsställelse som ditt högre jag anser felaktig. De som vet att livets syfte inte är att tillfredsställa egenviljan och att livets enda syfte inte är lycka, utan att livet ges till dig för att lära dig både av att vara lycklig och att vara olycklig, kommer inte att ge efter för det lägre jagets begär. Om du inte kan undgå att ge efter för det lägre jaget ibland, tillägnar du dig en ytterligare lärdom av det. Bara de som inte flyr från att vara olyckliga kan bli lyckliga. Och bara de som inte flyr från att vara olyckliga kan uppnå en sann frihet från begär, dock kanske först mycket senare. Där finns alltså svaret, mina vänner. Och när ni hör dessa ord, hoppas jag att ni inte kommer använda idén om frihet från begär och avstående för att rationalisera era inre rädslor för livet, för kärlek och för att bli sårad. Är detta tydligt?

KOMMENTAR: Ja.

FRÅGA: Hur är det med problemet med själviskhet i bön?

SVAR: Jag har diskuterat detta vid olika tillfällen, men jag ska göra det igen, kanske med en något annorlunda infallsvinkel, mina vänner. Jag vet att många människor är rädda för att deras böner är själviska. Men det beror väldigt mycket på hur man ber. Det går inte att säga om någon handling att den är självisk eller inte utan att undersöka den. Bortsett från grova fall, är det motivet som räknas i alla begär och inställningar. Själviskheten beror alltid på hur. Att avgöra detta är i själva verket mycket enkelt. Om du ber om saker enkom för att du vill ha dem och för att det skulle vara angenämt att få dem och av inget annat skäl, då är det förstås en självisk bön och den kommer inte att göra någon nytta alls. För endast en ren andlig kraft som kommer ur din själ har en effekt. En självisk bön indikerar ett missförstånd av livet och görs därför i osanning, även om man inte är avsiktligt oärlig. En osann tanke, oskyldig och i god tro som den kan vara, kan likväl inte påverka kosmos sanna krafter. Lika attraherar lika och denna lag kan inte ändras.

En av de första sakerna du lär dig på den här vägen, är att fråga dig själv vilka dina motiv är för att önska dig en viss sak, att fråga dig själv kring detta varför vad gäller vissa av dina känslomässiga reaktioner. Om du inte hittar svaret, är det en god början att be om viljan att få insikt i dig själv sannfärdigt och utan rädsla. I ett sådant fall skulle du således be om att dina motiv renas. Detta kan inte tolkas som själviskhet. Vidare är det utan tvivel inte själviskt att be för det goda för andra individer. Om du kan få dig att be för dem som har skadat dig – och mena det – är detta i sig en reningshandling. Och om du ber för styrka och förståelse för att övervinna din feghet för att möta dig själv och övervinna ditt motstånd mot att utveckla dig själv, finns det ingenting själviskt i det. Om du tror att vilja ha den lycka som oundvikligen följer av att man renar sig, efter att en viss punkt har uppnåtts, är att tjäna sina egna intressen, då skulle detta att förbli orenad och olycklig se ut att vara ett högre mål, eftersom det verkar osjälviskt!

I detta sammanhang behöver ni förstå hur Guds lagar fungerar: Endast de som är lyckliga kan ge lycka till andra. Jag menar inte en billig och lätt erhållen lycka, utan den verkliga lyckan som bara kommer genom ett hårt arbete och som ingen kan ta ifrån dig. Ni kommer aldrig att se en olycklig person som verkligen kan ge lycka till andra. Det är omöjligt. En olycklig person kan göra en god gärning, en enstaka osjälvisk handling, men kan omöjligen göra en annan person lycklig. Er rening och utveckling bör därför vara den huvudsakliga avsikten med er bön, förutom att be för andra, och betrakta den resulterande lyckan som en biprodukt, ett medel för ett ändamål, snarare än ändamålet i sig.

Om självskheten, nämligen önskan om att bli lycklig, kommer in lite grann i er motivation i början av ert klättrande uppåt, inse detta, men gör inte en alltför stor sak av det. Acceptera dig själv som du är, som fortfarande ofullkomlig. Även om det själviska motivet inte är så rent som att förvänta sig lycka endast som en biprodukt, är det fortfarande ett steg framåt i sanningens förverkligande. Endast genom att rena dig kan du bli lycklig. Den som har en lägre grad av medvetande tror emellertid att lyckan följer av att man ger efter för alla begär som kommer från den lägre naturen.

Om du inte är fri från självskhet – och en människa är knappast det – är det utan tvekan sundare att se detta tydligt i stället för att tvinga bort den; på det sättet kommer den bara att gömma sig i din själ och åsamka dig mer skada än det klara och modiga igenkännandet av att den finns. Inse att målet är högre och inse att du känslomässigt inte är där ännu.

Inse också att en avskild lycka är omöjlig. Den separerande muren måste falla sönder och detta är vad ni alla är rädda för; det hotar er. Ni inser inte att genom att behålla er separerande mur, underkuvar ni er egen avsikt och ni motverkar er önskan om att utvecklas, som finns lika starkt som er rädsla för det. Ni önskar er alla lycka och ni har alla en önskan om att ge lycka, men ni kan inte uppnå något av det utan förlora ert separerade tillstånd.

Och hur förlorar man sitt separerade tillstånd? Genom att göra just det som verkar svårast för dig. Kanske är det att ge upp ditt högmod, att gå igenom din synbarliga skam. När man närmar sig problemet på det här sättet, kommer du att inse att det i denna slags bön absolut inte finns något själviskt. För Gud vill att du ska vara lycklig. Det finns en lång tradition av missförståndet, ofta outtalat, att om man är god, så innebär det att vara olycklig och allvarlig. Att vara gudaktig antas vara ett martyrium. Den här bilden är ingraverad i mänskligheten som helhet. Nej, mina vänner, det är inte så. Känn er alltså inte skyldiga om ni också blir lyckliga. Men be inte om lyckan direkt. Be om styrkan och förmågan att avlägsna hindren som du har placerat mellan dig och lyckan. Detta innebär att gå igenom det olyckliga tillståndet som du själv har förorsakat genom misstag och okunnighet. Resultatet blir fridens, harmonins, skönhetens och glädjens klara ljus som blir ditt oavsett andras handlingar. Det är denna anda som ni bör ha när ni ber.

FRÅGA: Kan jag fråga varför det ibland är så svårt att börja be överhuvudtaget?

SVAR: Ni vet alla att er utveckling inte fortskrider uppåt eller nedåt längs en stadig linje. Den svänger och går upp och ner i spiraler. Och ibland, när du befinner dig på en nedåtgående kurva, inser du inte att du befinner dig ett steg högre än den sista uppåtgående kurvan som du befann dig på. Även om den senaste uppåtgående kurvan i sin helhet var lägre än den nuvarande nedåtgående kurvan, känns varje uppåtgående kurva bättre. Du kände en upprymdhet och en befrielse som du

inte känner på den nedåtgående kurvan, som du nu har arbetat dig upp till. Närhelst du befinner dig på en nedåtgående kurva, stöter du på konflikter som du ännu inte har löst upp. De oroar dig; de gör dig rastlös och rädd tills du mödosamt har arbetat dig igenom och förstått dem, tills du har passat in dem i hela bilden i den grad som den finns tillgänglig för dig nu. När detta är gjort, inträder den uppåtgående kurvan igen och du njuter av den klara luften av en erhållen sanning ett stycke till.

Men när den nedåtgående kurvan inträder igen, behöver du gräva i mörkret av din förvirring och dina misstag, och detta gör dig avskuren från den gudomliga strömmen. Man kan överförenkla detta genom att säga: ”Saker är deprimerande; jag upplever obehagliga saker och det är därför som jag är avskuren från det gudomliga flödet.” Du har bara halvt rätt och detta är alltid farligt. Det obehagliga som du upplever utgör endast en återspeglning, en nödvändig verkan av orsaken du har inom dig som väntar på att grävas ut. Och detta är anledningen till, när du befinner dig på den nedåtgående kurvan, som kan variera i längd beroende på personligheten och de inre problemen som ska lösas, att flödet är avskuret. Du omges återigen av den manifesterade världens starka intryck. Du kan inte längre få kontakt med verklighetskänslan som du har smakat på vid andra tillfällen. Den förlorade kontakten är nödvändig; den frammanar en kamp från din sida för att nå seger igen. Varje seger innebär en ny uppåtgående kurva.

Det är helt naturligt att man i sådana tillfälliga mörka perioder inte kan känna Guds absoluta sanning, att man inte vibrerar med den. Detta kan inte forceras av din vilja. Men vad du kan och bör göra under dessa perioder är att tänka klart och förnuftigt kring dina upptäckter i ljuset av vad du nu vet, även om denna kunskap temporärt endast är belägen i din hjärna, och vänta tills du blir fylld med denna kunskap igen.

Var välsignade, mina kära vänner.

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget

gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-04-21